перець

№ 18 (533). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1964

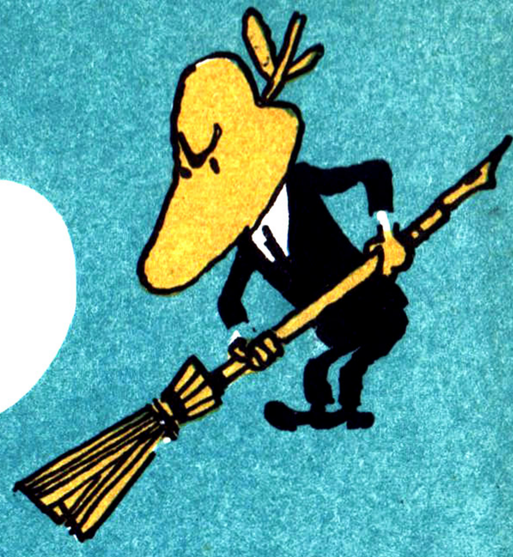

ЗВІДКИ ПІШЛИ СУМНІВИ

Раз
апостол Петро
коло райських воріт
зміну одбув
і пішов на обід.

Випив перцівочки перед їдою,
запив свяченою, значить, водою,
а по обіді —
святого винця
задумалось випить
во ім'я творця...

Отак причащався
во славу всевишнього
і, видно,
смикнув-таки трохи лишнього...

Дивиться раптом —
що за мана?! —
була ж на столі пляшка
одна,

а стало — дві...
і склянки дві...
Аж паморочиться в голові...

Далі дивиться —
Ну й дива! —
іде бог,
а вірніше — два...
І обидва, — як ті близнята:
точні копії бога-тата!

Петро
кулаком протирає очі,
плечима знизує
і бурмоче:
— Ну й кумедія!.. Ну й кіно!..
Щось, видно,
із богом
не так воно...

Я ж пам'ятаю,
як і годиться,

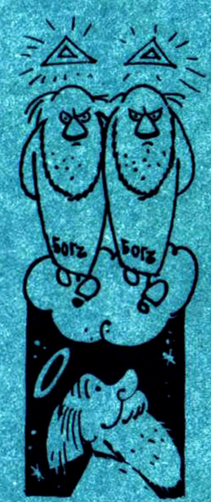

що бог — єдиний,
але — в трьох лицях.
Як же тоді пояснити оце:
два боги — на одно лице?!
Значить:
не єдиний,
та й не свята троїця?!.

Біс його знає,
що воно коїться!..

Чудасія!.. Ну, цирк та й годі!..
Ой, щось тут пахне брехнею вроді.
А раз пішлося уже на те,
то бреше, либонь,
писання святе.
Бо хай, скажімо, я трохи сп'янів,
та вино ж не може брехать мені —
сказано ж: «Істина у вині!»

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ну, як пройшов звіт?
— Вліпили догану...
— Ну, це ще по-божому.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

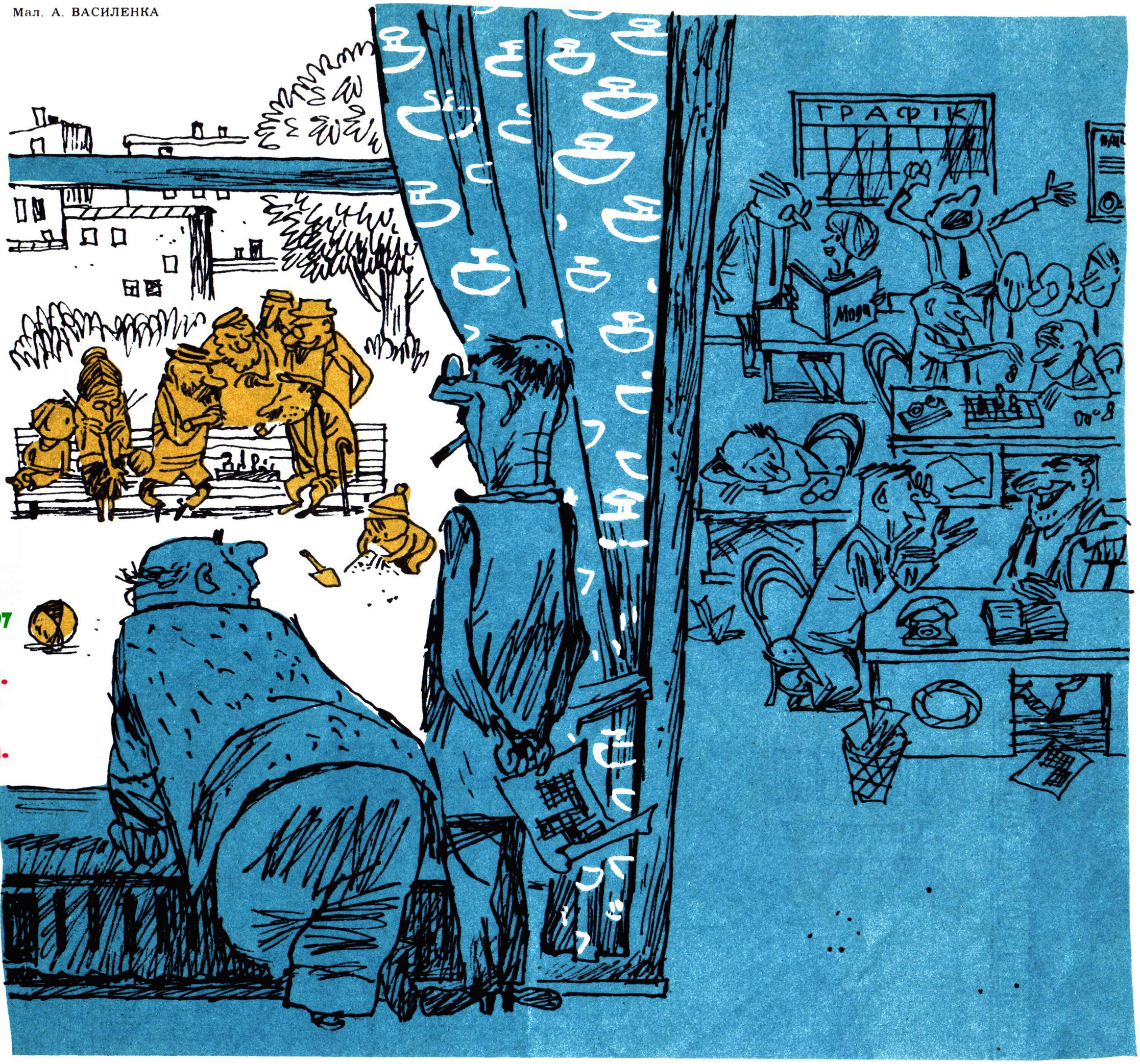

— Оце третю годину стою і заздрю пенсіонерам — сидять собі, нічого не роблять...

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Здоровенькі були!

Лист Л. Д. Рубашенкові — директору спеціалізованого магазину «Сільгосптехніки», що в славнім місті Олександрії на Кіровоградщині.

Мій голубе, Леоніде Демидовичу!

Спішу повідомити дуже неприємну новину: у вас завелися злопихателі і вороги. Отож дивіться, мій голубе, і добре нашорошуйте вуха, щоб вони вам часом якоїсь пакості не встругнули, бо це така публіка. Втратиш пильність, зазіваєшся, — і пиши пропав. У ложці води, гемонські душі, втоплять!

Не знаю, що вони замишляють надалі, але поки що пишуть на вас доноси і всякі пасквілі. І мені вже пишуть. Пишуть таке, мій голубе, що й процитувати всього не можна. Вдаються до всяких образливих аналогій, десь викопують різні приказки та приповідки, аби тільки вас принизити та ошельмувати в очах громадськості. Один шофер так уже зовсім розперезався. І що ж він пише, цей писака, писало б його вздовж і впоперек! «Дай свині роги, — пише, — дак вона всю череду переколе. Дай нашому Рубашенкові владу, — пише, — дак він всі дороги Кіровоградщини шлагбаумами попереперекриває».

Йому, бачте, в носі коле, що ви перекрили шосейну дорогу, котра мимо вашого магазину проходить; йому, бачте, хочеться, щоб по тій шосейці машини сюди-туди гасали, шум піднімали та повітря бензиновим перегаром псували. Пише, розумієте, шофериста невмивана, а дотумкати не може, що при тій шосейці спеціалізований магазин «Сільгосптехніки» стоїть, а в тому магазині ви сидите. Хіба йому втлумачиш, що людині, котра сидить на такому службовому щаблі, як ви, мій голубе, тиша потрібна, спокій потрібен, чисте повітря потрібне.

Ще один злопихатель пише: «Відтоді, як Рубашенко з а б а р и к а д у в а в шосейку, не стало життя і шоферам і автомашинам. Весь автотранспорт мусить об'їжджати тепер Рубашенка Сінним провулком, а цей провулок дуже вузький і зовсім непридатний для їзди автотранспорту. Часом там бувають такі «пробки», що вибратись важко. Та й жителям Сінного життя немає. Машини ламають дерева, а провулок розбили так, ніби на ньому чорти горох молотили».

А ще один он що пише: «Гірко дивитися, що через одного вельможу зазнають такої шкоди сотні державних автомашин. Якщо вже в Олександрійській міськраді сидять такі слабаки, що одного Рубашенка бояться, то хай кивнуть нам, шоферам, і ми ту барикаду враз рознесемо. Та за одним рипом і Рубашенкові дамо прикурити».

Але на цьому обірву, бо далі пишеться у тому пасквілі таке, що, прочитавши, півроку чхать будете.

Ну й народ же пішов! Як той казав, без нікоторого тобі понятія. Ну перегородили шосейку, так що з того? Об'їжджай собі мовчки, дідько тебе не вхопить! Створюються «пробки», б'ються державні машини, даремно втрачають час? По-о-думаєш!!! Здоров'я дорожче всього! Але хіба цим злопихателям і ворогам доведеш, що такі кадри, як ви, на вулиці не валяються?

Але ви не здавайтеся, мій голубе, Леоніде Демидовичу! А на всяк випадок замінуйте підступи до свого шлагбаума. Тоді ніяка нечиста сила до нього не підступить. Тоді побачимо, чия буде зверху! Тільки, коли мінувать будете, — обережно з мінами, бо, не дай бог, підірветеся — на одного самодура менше стане. Та ще такого гарного. А кому я тоді листи писатиму?

Обнімаю вас, мій голубе, і вітаю від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Януш ОСЄНКА

МЕНЕ ЗРАДИЛА НАРЕЧЕНА...

Мене зрадила наречена. Вона виходить заміж за перукаря з нашої вулиці, пана Чеслава.

Кусаючи пальці з розпачу й безсилої люті, замислив я страшну помсту. Вирішив: вдертися до закладу пана Чеслава з автоматом. Натішившись переляканим виглядом присутніх, випустити автоматну чергу в свою колишню наречену, вигукнувши при цьому: «Вмирай, зраднице!» Потім кількома обоймами розривних куль начинити тіло спокусника й, нарешті, виходячи з перукарні, вбити наповал манікюршу та хлопчика, який підмітає волосся.

Обмірковуючи детально акт помсти, я збирався було вже виконати його. Тим часом виникли деякі сумніви. Безперечно, моя колишня наречена — жінка екстракласу. Але той факт, що вона віддала перевагу панові Чеславу — лисому чоловічку, який носить краватки на гумовій стьожці, викликає серйозні побоювання за її інтелектуальний рівень. А через те, що вона ніколи не була розумною, масштаби моєї втрати довелося переглянути. Ясно ж, що убивство всіх працівників перукарні з автомата буде помстою непропорційно великою. Помститися необхідно. Але не треба перебільшувати. Я вирішив застосувати сірчану кислоту. Залити нею очі ненависним людям! Це принесе естетичну насолоду і, мов бальзам, зцілить моє зранене серце.

Поки я шукав кислоту, мені спало на думку, що завдана мені кривда не така вже значна, щоб випалювати дві пари очей. І я дійшов висновку залишити їм по одному. До того ж моя колишня наречена мала противну звичку длубати пальцем у носі. Мені завжди було бридко дивитися на це. Нехай тепер пан Чеслав помилується на таке видовисько. Ні! Ще краще! Подарую йому й друге око — хай роздивиться, що в неї криві ноги...

Але ж для того, щоб випалити одне око зрадливої жінки, шкода грошей на сірчану кислоту. Просто дати ляпаса! Їй і йому. Оце, власне, й усе, на що вони заслуговують. Втім, його бити не варто. Коли пан Чеслав одружиться з моєю екс-нареченою, він зазнає такої смертельної нудоти, якої зазнав з нею я, і це буде йому відплатою самої долі. Її бити? Дурниці. Рано чи пізно це почне робити сам перукар. Вилаяти його — мовляв, пройдисвіт, шахрай! Нісенітниця! Який він шахрай, який пройдисвіт? Солідний чоловік. Довірливий. Наївний. Попався, як мала дитина.

Проте якось же я мушу відреагувати? Мушу. Надішлю їм квіти й записку: «Найкращі побажання молодому подружжю!»

Переклала з польської
І. ДЗЕЙКО.

Виставка ширнетреба

РАЦІОНАЛЬНА ЛОЖКА

Один естет сказав, що на світі має бути стільки різних ложок, скільки існує страв. Отже, нічого дивного немає в тому, що на Київському заводі столових приборів імені Дзержинського група умільців у складі начальника технічного відділу т. Кошиця, виконуючого обов'язки начальника інструментального цеху т. Войтеха, інженера по винахідництву т. Кашпуро та інженера-конструктора т. Куцовського вирішила раціоналізувати звичайну ложку.

Споживачі спокійно сьорбали свої супи та борщі і навіть не уявляли, який сюрприз їх чекає.

А на заводі кипіла робота. Народжувалась ложка. Ніхто точно не міг сказати, чим нова відрізнятиметься від старої. Одне було достеменно відомо: ложка буде раціоналізованою.

А раціоналізація вимагає винагороди. І автори побутової новинки одержали чималі премії.

Сімдесят тисяч таких ложок випустив завод. Щасливі покупці негайно ж перевірили експлуатаційні якості нового чуда столового «приборовиробництва». Все було нічого. От тільки чомусь каша падала назад у тарілку. Не ложка, а справжній самоскид! Ручка у неї така тонка, що не витримує ніяких навантажень: гнеться.

Але яке діло авторам раціоналізації до того, що ложку забракували? Адже за правилами хорошого тону преміальні беруть не ложкою, а руками.

ЧОБОТИ-ТАРАНИ

У часи крісло-диванів та ліжко-роялів хіба виглядає фантастичним, скажімо, чобіт-таран, що міг би за сумісництвом вибивати двері, провалювати підлогу. Для такого чобота навіть сировина вже є.

Бердичівський шкіряний завод № 1 виготовляє хром твердіший і міцніший за броню. Але взуттьовики чомусь відмовляються від такої сировини. Одне лише Вінницьке взуттєве об'єднання повернуло заводові 130 тисяч дециметрів хрому. З вашої, кажуть, сталевої шкіри не чоботи шити, а танки робити.

Наш виставком на черговій нараді вирішив: порадити взуттьовикам все таки пошити персональні чоботи з броньованої шкіри особисто директорові заводу т. Морозюку. Хай погупає в них по підприємству — бракоробів полякає.

НОВІ ЕКСПОНАТИ: ЧУДО-ДОМКРАТИ

Надсилаємо на виставку ширнетреба 8 гідравлічних домкратів. Ці залізяки мають унікальну для домкратів якість — вони нічого не піднімають. Поклади на них волосину — не піднімуть, не кажучи вже про автомобіль. Навіть без усякого навантаження вони неспроможні піднятися.

Через оцю свою дивовижну якість єдине, що вони з успіхом можуть підняти, це криву браку на білоколодязькому ремзаводі, Харківської області, де їх виготовляють.

ОВЧИННИКОВ, ДРАГОМІРОВ, ШЕВЧЕНКО, КОЦЮБИНСЬКИЙ, ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ та інші водії бригади комуністичної праці Вознесенського АТП.
Миколаївська область.

ДРУГА ПОЛОВИНА ІСТИНИ

Учення, кажуть, — світло, а невчення — тьма. Та мало хто знає, що на Чернівецькому склозаводі цю стару істину покладено в основу сучасної технології виробництва лампового скла.

Шкода тільки, що на заводі впровадили у виробництво лише другу частину істини. Й досягли тут визначних успіхів. Видно, ніхто з чернівецьких склодувів не вчився робити доброякісне скло для гасових ламп. Бо тільки засвітиш лампу, як скло лускає й розсипається на дрібні шматки. Лампа гасне й настає ота тьма: від бракоробського неуцтва.

В. КОСТРУБ,
директор середньої школи робітничої молоді.

с. Межиріччя,
Сторожинецького району,
Чернівецької області.

СЕРЕД СВОЇХ

Мал. БЕ-ША

— А дачу я ось цією власною рукою зробив.

НАШІ КРАЩІ ЛЮДИ ТРУДЯЩІ

СЕРВІС НА КОЛЕСАХ

Це для тих пишеться, до кого гості їздять. Для обміну досвідом: що робити, щоб гостеві догодити?

До мене гість приїхав з Москви. Діставшись з вокзалу на таксі, почав ремствувати:

— Проїхав Харків і не бачив міста. Водієм таксі була чудова дівчина. Приємна співрозмовниця. Про московські моди мене всю дорогу розпитувала, а я розповідав. Тепер як хочеш, а покажи мені Харків. Так, щоб за півдня завтра впоратися, бо далі їхати треба.

Як тут викрутитися? Водити гостя по вулицях, площах, парках, стадіонах, музеях, театрах, заводах, новобудовах? На це діло і тижня не вистачить.

Спіймав уранці таксі. Водій мужчина. Цьому, гадаю, найсвіжіші дані про столичні сукні ні до чого. Ну, їдемо. І спершу все нормально було. Та дізнався водій, що москвича везе, і шулікою накинувся на нього:

— Останній матч між нашими і шведами бачили? О! Так як же там здоров'ячко Яшина, Вороніна? Як...

І пішло. За півгодини дороги рахунок зустрічі був 0 : 1 на користь водія. Не витримав я і зупинив машину. Дивлюсь — ми вже в заводському районі, на околиці міста!

Спохмурнілі, сідаємо в тролейбус, щоб назад їхати. Мовчимо. Коли це з репродуктора під стелею:

— Доброго ранку, товариші пасажири! Ваш тролейбус № 171 по четвертому маршруту йде від Нових Будинків до міського парку. Давайте весело і культурно проїдемо містом. Спершу оглянімося на сусідів і посміхнімося на знак приємного знайомства. Та сміливіше, товариші: за посмішку не штрафують. Отак. Ну, бадьорого вам настрою і щасливої дороги. Поїхали!

У тролейбусі — пожвавлення. Всі озираються, до сусідів якось по-домашньому посміхаються. А динамік не вгаває:

— Тих, хто вперше прибув до нашого міста і їде в нашому тролейбусі, я від імені всіх харків'ян щиро вітаю з прибуттям і бажаю приємних вражень. Ласкаво просимо, дорогі гості!

— Спасибі! — на весь тролейбус кричить мій супутник. — Оце — да!

— Ну, а тепер, коли між нами встановилася атмосфера взаєморозуміння, хай кожен згадає те, про що мені таким чудесним пасажирам нагадувати незручно...

— А ми ж забули квитки взяти! — шепоче гість. — Ну й ну!

— Завод кондиціонерів, — зупиняє водій машину. — Дивіться праворуч. Це передове підприємство міста вже 16-й раз завойовує перехідний червоний прапор раднаргоспу. Перший у Харкові завод комуністичної праці. У сьогоднішніх номерах обласних газет ви можете знайти матеріали про кращих людей заводу.

— Біля водія, мабуть, агітатор сидить? — підозріло заглядає в кабіну мій гість. — Ні, там один хлопець за кермом. І не читає, а так, між іншим...

— Між іншим, — перехоплює «хлопець», — нагадаю, що на селекційній станції, яку ми щойно проїхали, 30 років працював двічі Герой Соціалістичної Праці академік Юр'єв, який вивів 19 сортів пшениці. А тепер, доки закритий переїзд перед турбінним заводом, я розкажу вам одну веселу історію з репертуару Аркадія Райкіна...

І розказує. Так розказує, що в тролейбусі гримлять оплески.

— Це, звичайно, весело, — вгамовує пасажирів водій, — а от отій дівчині в сірому плащі — не дуже. Вона, мабуть, сердиться на того парубка в беретї, що сидить і переживає: як незручно дівчині стояти! Не гнівайтеся, дівчино. Парубки тепер дуже скромні пішли. Ото він ніяк не наважиться запропонувати вам місце...

Парубок зривається на рівні. А тролейбус їде далі. На зупинці біля турбінного мій гість дізнається, що перша турбіна, випущена заводом, мала потужність 25 тис. кіловат, а тепер головний конструктор заводу Шубенко-Шубін вже проектує турбіни на весь мільйон кіловат.

Тепловозобудівний, «Серп і молот», велосипедний... Навіть ті, хто щодня їздить тут, зачаровано слухають оповідь про історію підприємства, бойове минуле харківського пролетаріату.

— Та це не тролейбус, а факультет історії і одночасно школа ввічливості на колесах! — захоплюється гість. — У нас, в Москві, всі водія Колосова знають. Теж добре обслуговує, але щоб отак...

Нараз всі помічають розмальовану дамочку, що з передньої площадки заходить. Порушниця! Що ж водій робити буде? А водій відчиняє двері і щось стиха їй говорить. Та не на ту, видно, натрапив, щоб отак домовитись.

— Не ваше діло! — репетує дамочка. — Іч, вчитель знайшовся!

І тоді водій зникає в кабіні. Оживає репродуктор:

— Жінки у нас заходять з передньої площадки в чотирьох випадках: якщо вони з дітьми, інваліди, бабусі, або... Мені в дзеркальце звідси не видно, але, здається, що громадяночка і під четвертий випадок не підходить...

У тролейбусі — регіт. Дамочка спалахує і вимагає випустити її негайно. Та водій їй нагадує про повагу до критики і лише тоді випускає, побажавши приємнішої зустрічі.

Площа Руднєва, Університетська гірка, Успенський собор, площа Тевелєва, Сумська... І скрізь — історія міста, яку водій оживляє подіями сьогоднішнього дня. Він знає, що Маяковський назвав Будинок Держпрому «симфонією скла і бетону», а Барбюс «організованою горою». Не забуває повідомити й про те, які тепер установи там діють, коли відкрито пам'ятники Шевченкові і Леніну.

— Палац шлюбу! — чують пасажири. — Раджу хлопцям і дівчатам придивитися до цієї будови. Красиво і вагомо. Я там був, так аж пожалкував, що вже одружений...

Парк імені Горького — кінцева зупинка. Водій прощається з пасажирами. Кому щасливої дороги, кому трудових успіхів, кому приємного відпочинку бажає. Московський гість не витримує і підходить до водія.

— Віктор Шинов, — знайомиться хлопець у шкірянці. — Ну, як там Колосов у столиці працює? Раніше я боявся, а тепер думаю його на змагання викликати. Зумію, як ви гадаєте?

— Ще й як зумієте! — тисне йому руку москвич. — Тільки знайте: отак працювати будете, то вас вкрасти можуть!

...Вкрасти? Можуть. Он же відразу по війні був у Харкові один такий винятковий міліціонер-регулювальник. Стояв на Павловській і так артистично вуличним рухом керував, що цілий день там натовп збирався. А тепер нема. Украли міліціонера в інше місто.

Щоб Віктора Шинова не вкрали, вже тепер Харківському трамвайно-тролейбусному управлінню час діяти. Треба терміново підготувати таких водіїв хоч би з півсотні. Гуртом від крадіїв легше відбиватися.

Та за Віктора харків'яни не бояться. Він патріот свого міста.

Приїздіть познайомитися. Тоді і в себе захочете таких мати.

К. ЛЕМЕШЕВ.

ПЕТРОВІ СТЕПАНОВИЧУ КОЗЛАНЮКУ,

автору «Усмішок крізь грати», романів «Юрко Крук» та «Весна», оповідань «Золоті руки», «Оповідання Івана Клена» та багатьох інших книг.

(З НАГОДИ ШІСТДЕСЯТИРІЧЧЯ)

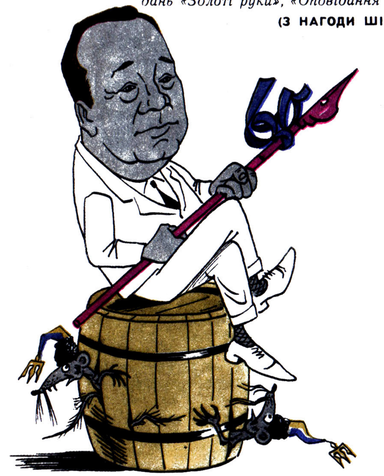

Якщо така вже стала віха,
То, певно, слід той час згадати,
Коли бувало не до сміху,
І Ви сміялися крізь грати.

На схід прорубували «Вікна»,
А у душі плекали мрію,
Що через них весна проникне
І землю променем зігріє.

Тож золоті Вам тиснем руки
За Вашу працю, за натхнення,
І за Юрка, що звався Круком,
І за старого діда Клена.

Так будьте ж сильні і здорові,
Ми Вам бажаєм многі літа
І посилаємо до Львова
Вітання щирі і привіти.

А ще для повного порядку
Вас пригортаємо до серця,
А Ви в наступну шістдесятку
Частіше згадуйте про Перця.

Текст Ю. КРУГЛЯКА
Дружній шарж
І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

ЗАЛІЗНИЙ ХАРАКТЕР

Залізним треба бути, щоб таке витримати: цілий рік днювати і ночувати прямо на землі, мокнути під дощем, мерзнути під снігом...

Власне кажучи, вони і є залізні — оті два копрові шківи і отой шахтний скіп, що вже дев'ять років просто неба лежить на подвір'ї складу технічного постачання тресту «Нововолинськвугілля».

Та хоч вони і залізні, оці коштовні деталі, а біда їх, видно, дечому навчила. Вже вони порядком самообслуговування самі про себе подбали — одяглися в товсті шуби з відмінної іржі.

Тепер їм ніяка негода не страшна. Тепер взагалі їм ніщо вже не страшне, бо ні на що вони вже не придатні. Їх, правда, ще можна було б, як брухт, здати на переплавку, але цього не поспішають зробити ні начальник складу технічного постачання т. Артеменко, ні заступник керуючого трестом «Нововолинськвугілля» т. Борисенко.

Вони взагалі не дуже люблять поспішати. Особливо, коли йдеться про збереження не своїх власних, а громадських цінностей.

Такий бо в них характер...

Залізний характер!

Ф. ЧУЙКО,
машиніст підйому шахти № 2.

м. Нововолинськ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

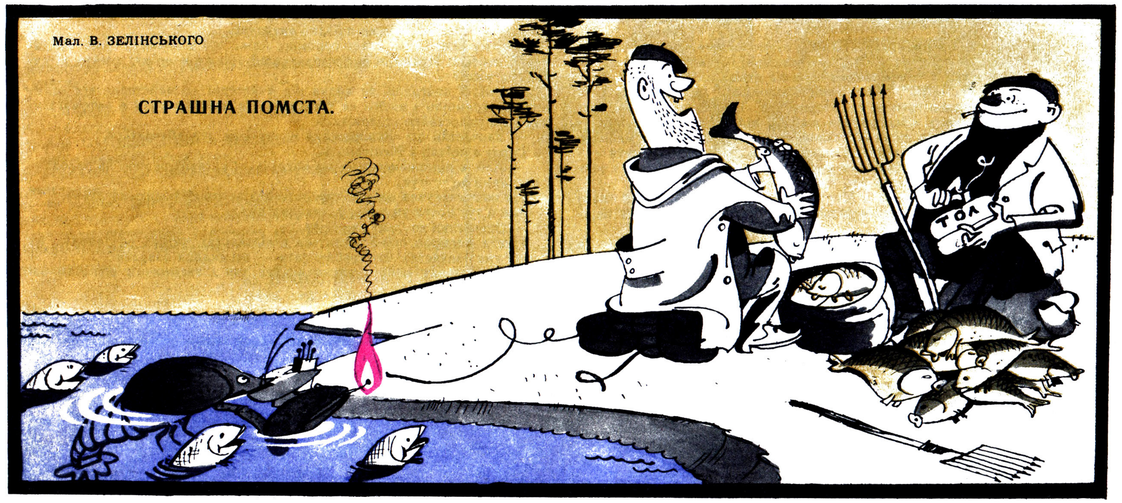

Тост старого друга

ЮВІЛЯР Максим Семенович Маленко сидів за святковим столом і, як ото учень на екзаменах, хвилювався. Його скромна натура ніяк не могла сприйняти за один раз стільки привітань і стільки теплих слів.

І все ж, десь там, аж у найглибшому куточку серця, Максим Семенович тримав вільну місцину для поздоровлень Сашка-«Голоблі».

Сашко-«Голобля» — це Олександр Михайлович Гречаний, колись друг дитинства, а тепер керівник установи, де працює Маленко.

«Прийде чи не прийде? Удостоїть чи ні? — під веселий гамір і музику юрмилися думки в голові Максима Семеновича. — Прийде! Як же це не прийти, коли товаришеві п'ятдесят стукнуло, коли у нього такий день урочистий».

І він прийшов... На мить все стихло. Вщухли жваві розмови. Обірвалася музика. Олександр Михайлович кивком посивілої голови привітав співробітників і гостей, поспіхом потиснув руку іменинникові і звично попрямував на місце, де стояла його «штрафна».

«Видно, не мене першого з запізненням вітає, — подумав Максим Семенович. — Добре знає своє місце за столом, як старий кінь ясла... Тьху-ти, що мені в голову лізе. Товариш же, а я таке про нього. Ось зараз він, як колись у дитинстві...»

— Дорогі товариші! — підніс чарку Гречаний. — Прошу хвилиночку уваги! — постукав він по пляшці «Березівської».

«Гм, як на зборах починає, — замітив про себе Максим Семенович. — Але нічого. У кожного своя манера. Свій стиль. Спасибі й за те, що не забув. Скажи ж, Сашо, щось таке гарне, близьке серцю. Хай почують люди!»

— Для чого ми сюди зібралися? — дивлячись на одвірок, сам себе запитав Олександр Михайлович. — А для того, товариші, щоб відзначити п'ятдесятиріччя ось цієї людини, — показав він олівцем на Маленка. — А про цю людину можна багато чого сказати...

«Що з ним? — знизав плечима Максим Семенович. — Ніби в мене ні прізвища, ні імені нема, що одними займениками користується. А у школі ж Сашко найбільше незадовільних оцінок мав саме за оці займенники. Ну, давай же, давай, друже!»

— Цю людину, — ніби наперекір Маленку вів далі Гречаний, — я знаю давно. Раніше від вас усіх. А вірніше, з тих часів, коли ми, пробачте, ще босоніж по вулицях гасали...

«Нарешті, по-людськи заговорив, — затеплилося в грудях у Максима Семеновича. — А гасали, Сашку, гасали. Бувало, і в огірки чужі заліземо, й садок чий-небудь обнесемо. Не раз і кропиви скуштували, і різок. А все через тебе, голобля ти нещасна. Що вже недотепний і роззявкуватий був. Куди не полізе, неодмінно вп'ймається. Одного разу застукав його хазяїн у садку, прив'язав до яблуньки і примусив цілий вечір гавкати, щоб думали, що пса собі завів... Да-а, а тепер, брат, не те. Ніхто вже тебе не прив'яже. Ну, продовжуй, продовжуй, друже!»

— Так ото я й кажу, — виголошував Олександр Михайлович, — колись босоніж бігали, а нині ця людина — не остання штатна одиниця в штаті нашої установи.

«Господи, він таки того, — терзався в думках Маленко. — Уже одиницею зробив мене А починав про босі ноги. Цікаво, якби оце зараз роззути Сашка, зняти з нього безрозмірні шкарпетки та й пустити по брукові. Десь би скочурбив пальці та так і кроку не зробив би. Сміхота. А на акацію, та що там на акацію, колись на глід видирався».

«Згадуєш минуле, ніби Голобля перед тобою. Послухаєш, як говорить, — ніби не він,— міркував сам собі Максим Семенович. — Міняються люди. Я до нього серцем тягнуся, а він мене штатною одиницею величає на іменинах. Але чого тут хотіти. Його самого ніхто колись на ймення не кликав. Десь же чи то тринадцятим, чи чотирнадцятим у сім'ї був. Прийдеш, було, то тільки й чуєш: «Ей, ти, куди лізеш? Ану, сядь, голобля, бо як трісну!»

— Одиниця, я вам скажу, важлива, — як десь на виробничій нараді, рубав Гречаний. — Ви не дивіться, що вона така непримітна, непоказна. Головне, що діло своє знає. Працює акуратно, без порушень трудової дисципліни, без стягнень.

«Як же це ти і втримався, що досі стягнень мені не навішав, — іронізував у думках Максим Семенович. — А я ж тобі їх давав, не шкодуючи, бо дуже вже слабенькою був ти «штатною одиницею» серед хлопчаків нашої вулиці. Не було вечора, щоб не одержував потиличників та стусанів у боки. Оце і за промову таку встати б та дати хоч щигля в ніс! От закрутився б. І не стало б мене назавтра, як важливої штатної одиниці».

— Отже, товариші, я з задоволенням вип'ю за цю людину! — піднесено закінчував свій тост Гречаний. — Вона цього цілком заслуговує. Бажаю здоров'я і щастя! — Олександр Михайлович вперше глянув на ювіляра, перехилив чарку і поспішив до виходу.

Коли залунали оплески, Гречаного вже не було в кімнаті.

— Ну й говорив! — підсів до Максима Семеновича завідуючий відділом кадрів. — На багатьох іменинах доводилось мені слухати тости Олександра Михайловича, але такого красномовного, такого, знаєте, задушевного жодного разу не чув. Як він цю штатну одиницю обіграв! Так можна тільки про найближчого друга сказати. Признайтесь, ви часом не друзі?

— Ні, не друзі. Просто так, — сказав Максим Семенович. — Голобля, вона голоблею й залишається.

— Це ви про що? — не второпав завідуючий відділом кадрів.

— Згадав одного давнього приятеля, — гірко посміхнувся Маленко і швидко пішов до гурту, звідки линула весела пісня.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Грізна «бамага» з Ярмолинецького райвідділу міліції наказувала т. П. Гайбурі доставити на техогляд мотоцикл. А мотоцикліст цього зробити не міг: його «ИЖа» було вкрадено ще 2 роки тому.

Два роки покладав мотоцикліст надію на міліцію, що та знайде вкрадене. А натомість такий недотепний жарт. І написав т. Гайбура про це нам. А ми опублікували його листа в № 12 журналу.

Листа розслідували. Факт підтвердився.

«За невжиття дійових заходів до розшуків мотоцикла та за інші упущення по службі начальника Ярмолинецького райвідділу міліції тов. Грищенка В. Є. з посади звільнено».

Про це написав нам начальник Хмельницького обласного управління охорони громадського порядку т. Коротєєв.

НЕ ХОЧУ бути двадцятим...

Який це був приємний момент! Під оплески рідних і знайомих я сів за кермо новенького «Запорожця». Ввімкнув швидкість й урочисто виїхав з подвір'я автомагазину.

Перших сто метрів стрілка спідометра радісно тремтіла, як серце новоспеченого автолюбителя. На сто першому вона почала тихо-тихо поскрипувати. На двохсотому — конвульсивно застрибала. А на трьохсотому метрі вулиця раптом потонула у страшному ревищі. Автомобіль димів, наче паровоз. Коли до мого будинку залишалось всього двадцять метрів, стрілка спідометра упала до нуля. Назустріч мені поспішали сусіди з цеберками...

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ ЩАСЛИВИХ...

Туристську мандрівку на власній автомашині довелося відкласти. Нові турботи обсіли мене, нові, непередбачені шляхи стелилися мені. У мого «Запорожця» наступила «клінічна» смерть. Його серце — мотор — витвір мелітопольських моторобудівників — перестало битися. А штучного серця для «Запорожця» автомедицина ще не винайшла. Оббігавши столицю і не знайшовши там жодного клапана, жодної деталі, я подався до Мелітополя, до тих, хто клепає серце «Запорожця», до моторобудівників. Я їхав туди поїздом, везучи в кишені акт експертизи, яким компетентні фахівці свідчили, що мій «Запорожець» може пересуватися лише з допомогою крутоворих волів.

На Мелітопольському моторному заводі мене зустріли по-діловому. Уважно вивчили історію хвороби машини, поставили діагноз.

Моє прізвище потрапило до товстенької книги у компанію таких же, як і я, щасливих і неспокійних власників «Запорожців».

Ах, яка це була компанія!

Автолюбитель Кожем'ятин з Москви, читав я в книзі, писав про те, що його машина на 47 кілометрів втратила всі свої кінські сили.

Шестерня зчеплення відмовила, і бідного «Запорожця» так трусило, що зубець на зубець не попадав. У власника машини — теж.

У гр. Максименка з Сімферополя машина стала на 40-му кілометрі. Упала стрілка спідометра і віра в якість продукції мелітопольців.

А власникові малолітражки гр. Норцову з Луганщини пощастило. Він проїхав на новому «Запорожці» аж 128 кілометрів. А автомобіль гр. Чуковіна з м. Кірова після 358 кілометрів наводив жах на мешканців міста — від гуркоту в коробці передач можна було оглухнути.

З м. Горького гр. Усов скаржився на те, що на 622 кілометрі у нього відмовив стартер і він фінішував прямо посеред вулиці.

У «Запорожці» гр. Туркіна з Мурманської області вийшов з ладу автоштовхач і машину довелося штовхати з допомогою веселих перехожих...

Листів було чимало. Всіх їх акуратно реєстрували і записували в книгу браку. Начальник відділу технічного контролю заводу т. Зільберман, між іншим, зауважив, що книга ця колись була значно товщою. Технічний прогрес у моторобудуванні призвів до того, що книга трохи схудла. Проти минулих років тепер лише двадцятий мотор виходить бракованим. А ще недавно у брак потрапляв кожен десятий...

Я висловив своє задоволення від імені тих дев'ятнадцяти щасливців, що подорожували на справних «Запорожцях». І тут же з сумом додав: — Але я не хочу бути навіть двадцятим!..

Двадцятий платить за машину рівно стільки ж карбованців, скільки й кожен з дев'ятнадцяти попередніх. Так за які ж гріхи його прирікають на пекельні автомуки?

ЗАГАДКА АВТОМОБІЛІЗМУ, АБО ТАЄМНИЦІ КРИМІНАЛІСТИКИ

Але навіщо мучитись?!

Головний технолог моторного заводу т. Бялик сказав мені:

— І охота ото людям через дрібницю їздити за тисячі кілометрів! Стерлась, розумієте, картонна прокладка, копійка їй ціна, а автолюбитель сотню карбованців на поїздку витрачає.

Я почервонів. Мені стало соромно. Адже ж і я викинув гроші на далекий переїзд. Невже ж я погарячкував? Невже я не міг знайти ці деталі на місці?

Але ні. Я пригадав, як ходив від майстерні до майстерні, від крамниці до крамниці і нічого не знаходив. І в майстернях, і в автомагазинах мені одностайно відповідали:

— Запчастин до «Запорожця» немає і не передбачається.

І тоді я поїхав у Мелітополь.

— Але ж підприємство — не магазин,— натякнули мені на заводі,— і деталями не торгує...

І я почимчикував до мелітопольського автомобільного магазину.

Але й тут почув уже стару, знайому пісню:

— Запчастин не було і не буде.

І це в магазині, який міститься в кількастах метрах од заводу, на якому тих запчастин хоч греблю гати — всі склади завалені.

Біля магазину мене зупинив якийсь тип і таємничим шепотом запитав:

— Запчастини потрібні?

Я не повірив своєму щастю.

— А що у вас є? — питаю.

— Все — від гвинтика до цілого моторного агрегату.

Дивовижну зустріч з таємничим типом мені докладно прокоментували працівники карного розшуку. Виявляється, тут на моторному заводі іноді відбувались теж загадкові події. Поставить, скажімо, робітниця ящик з поршнями, одвернеться на хвилинку, а ящик наче крізь землю провалився. У карному розшуку довго ламали голову над цими шарадами. І несподівано виявили — сам начальник караулу об'єднаної охорони заводу Костичев — злодій. Дома у нього знайшли таку колекцію запчастин — на цілу автоколону вистачило б.

НА ПОДІЛ ЧЕРЕЗ ШЕПЕТІВКУ

Кажуть, що злодія народжує сама можливість красти...

Та злодіям, котрі крадуть запчастини, довелося б терміново перекваліфікуватися, якби ті запасні частини були в магазинах.

Чи може завод забезпечити запчастинами для «Запорожця» автомайстерні та автомагазини? Може! Він їх цілком достатньо для цього виробляє. Виробляє й віддає... «Сільгосптехніці». Такий порядок у свій час завів якийсь чиновник.

А в «Сільгосптехніці» ніяк не можуть вирішити, що з тими запчастинами робити. До комбайнів і тракторів вони не підходять. І викинути їх шкода. От і вкриваються вони пилюкою на складах. І далеко не всі відділення «Сільгосптехніки» знають, що ті запчастини можна моментально реалізувати через магазини «Культспорторгу».

Розповідають про унікального дивака, який їхав з Хрещатика на Поділ через Шепетівку. Приблизно стільки ж глузду і в маршруті запчастин до малолітражного «Запорожця», які, замість потрапити з заводу безпосередньо в магазин, іржавіють на перевалочних базах.

А тим часом автолюбителі штурмують моторний завод, мов перукарню перед святом.

Вони штурмують директора заводу т. Гончара, атакують кабінет головного інженера т. Гуляєва:

— Дайте клапан! — просять.

— Продайте свічку!.. — молять.

— Випишіть шасі!.. — благають.

Декотрим щастить. Але здебільшого кожен двадцятий власник «Запорожця» покладається на «приватну ініціативу».

Правда, на заводі вважають, що кожний двадцятий зіпсований автомобіль — процент невеликий.

Але автолюбитель, як відомо, їздить не на проценті, а на машині. І цю істину давно вже час збагнути і вельмишановному директорові заводу т. Гончару, і не менш шановному головному інженерові т. Гуляєву, і керівникам Придніпровського раднаргоспу.

Ніхто не хоче бути двадцятим!

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. «Перця».

м. Мелітополь.

Мал. Л. КАПЛАНА

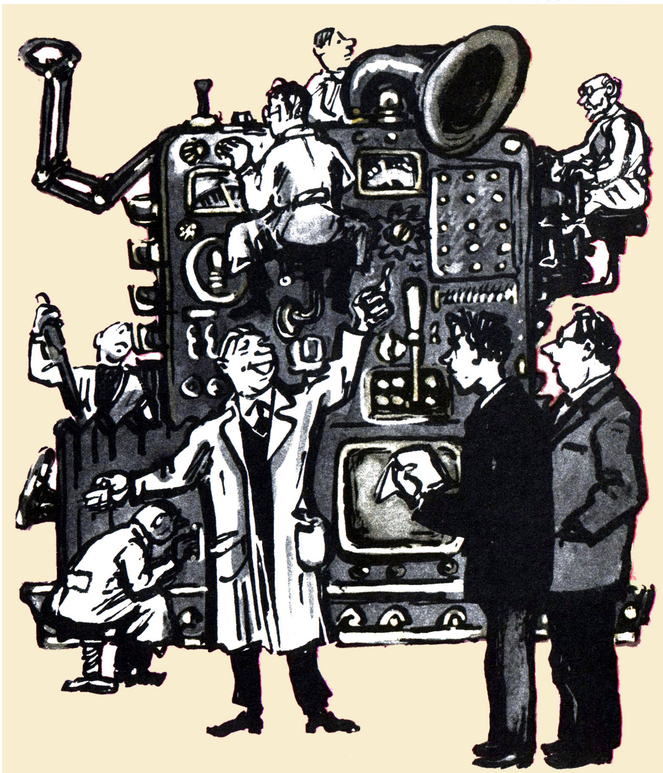

— Цей автомат виконує роботу трьох продавців, а обслуговують його всього-навсього шість працівників на чолі з механіком.

СИНІВСЬКИЙ БУНТ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

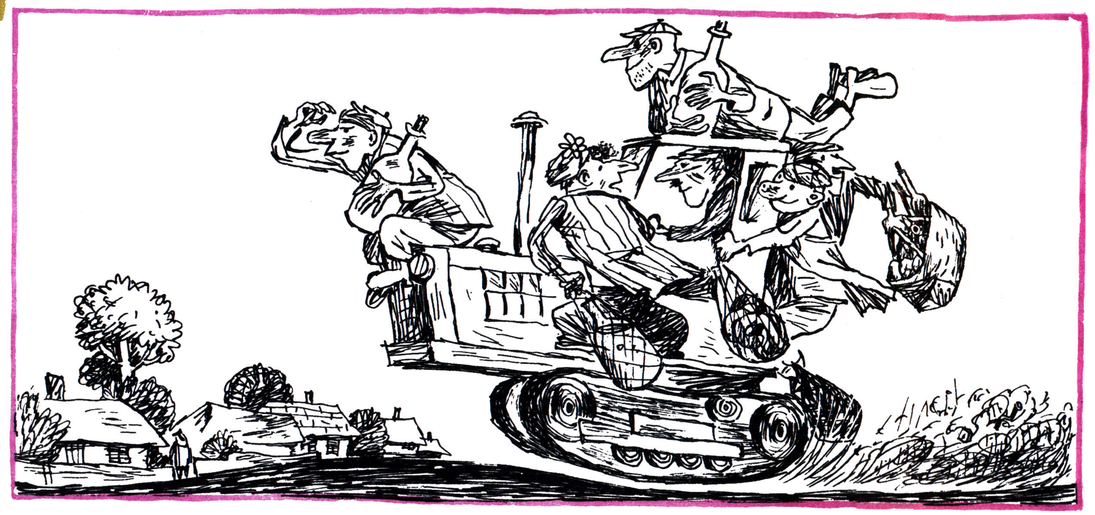

Безвідповідальна матко
І відповідальний татко!
Чесне піонерське, щось не те
Ви зі мною робите.

За зовсім короткий час
Став я культиком у вас.
Ви обоє, просто сором,
Скрізь мені б'єте чолом,
Хвалите і просто й хором,
Всім родинним кагалом.

І весь час мене в штанці
Запихаєте, в калоші.
І завжди у гаманці
Дзеленчать у мене гроші:
То на ласощі від вас,
Вашій золотій дитині...

Хоч уже я в третій клас
Перейшов. Мені, мужчині,
Просто соромно людей...
Та, мабуть, ростуть з дітей
Спершу культи, потім свині...
Бо що культ, і що свиня,
То, сказав би я,— рідня.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

— Казав же я тобі, що на колісному швидше буде. А так і на весілля запізнимось...

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО:

...львівська фірма «Райдуга» наполегливо бореться за масовий випуск кришталю другого й третього сорту?

Ця дивовижна боротьба за випуск кришталевого посуду низької якості зацікавила працівників республіканської бази Укрювелірторгу. На їх запитання заступник директора фірми «Райдуга» М. Стецький дав ділову відповідь: «Постачати посуд тільки першого сорту фірма не має можливості, бо планова сортність випуску кришталю, визначена Львівським раднаргоспом, становить: перший сорт — 33 проценти»!

—

...один пеньок коштує 1 карбованець 33 копійки?

Ціну пенька визначив завідуючий Кадіївським міськкомунгоспом т. Хорошевський. Цікаво, що для своїх підрахунків т. Хорошевський використав незвичайний для бухгалтерських вправ інструмент — сокиру: він звелів зрубати 300 тополь, які гірники шахти 4—2-біс та школярі підшефної школи посадили торік уздовж траси Ірміно—Кадіївка. Зрубав через те, що гірники й школярі нібито порушили правила — посадили тополі не за 10 метрів од траси. Після цього залишилося просто поділити 400 карбованців (вартість тополь) на 300 пеньків. Збитки т. Хорошевський обіцяє відшкодувати, але не з свого власного бюджету.

Мал. БЕ-ШЕ.

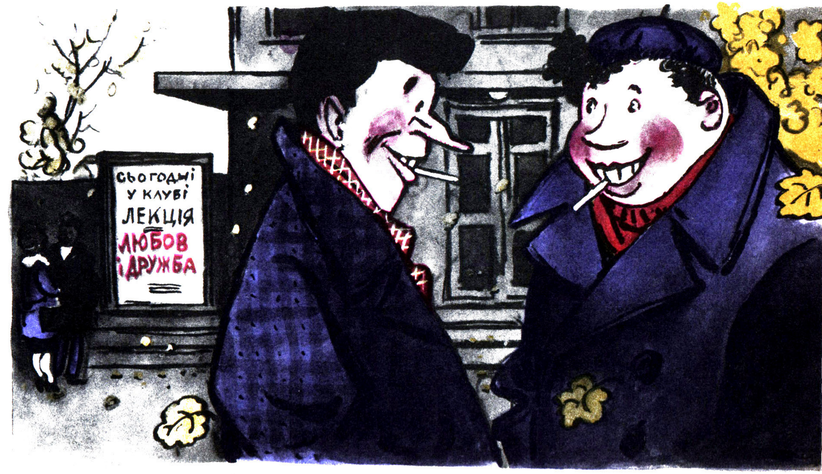

— Пішли сьогодні на лекцію.
— Не піду, я вже на роботі виспався.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Не закусюй сирим грибом, це ж отрута!

Філіал пекла

Я УЯВЛЯЮ Олену Михайлівну Мойсеєнко не на небі. Я уявляю її на протилежному кінці потойбічного світу — в пеклі.

Висовується вона з свого казана і підозріло поглядає довкола. А потім шкрябає на ім'я його пекельної величності:

«Вельмишановний Вельзевуле Люциперовичу!

Дозвольте мені, грішній душі, доповісти про неподобства, що кояться у Ваших володіннях:

а) Старший наглядач відділу казанів пан Сатанинський живе на нетрудові доходи — він збуває цінну пекельну сировину «наліво». Через таку його злочинну діяльність я у своєму казані сьогодні навіть змерзла.

б) Майстер підвідділу розжарених сковорідок Копито влаштувався на роботу по блату. Він не має спеціальної освіти, бо не закінчив навіть початкової школи виробничого навчання. Через те на сковородах, які лижуть його підопічні грішники, навіть слина не висихає.

в) Деякі грішники не дотримуються пекельного режиму, затвердженого Вашою величністю. Так, один стиляга (порядковий номер 3412) крізь соломинку висмоктав усю рідину, в якій його варили. І ще зухвало хвалився, що за все своє життя не ласував таким смачним коктейлем.

Прийміть ці вопіющі факти до уваги.

З щирою повагою № 567,
відділ казанів, казан 9-біс».

А їхня величність не бюрократ, вони негайно відповідають:

«Вельминешановна № 567!

За Вашим листом вжито енергійних заходів:

а) Старшому наглядачеві відділу казанів п. Сатанинському за зловживання службовим становищем поламано роги і розжалувано у рядові грубники.

б) Майстра підвідділу розжарених сковорідок п. Копита надіслано на курси по підвищенню кваліфікації з обов'язковими практичними заняттями — лизанням розжарених сковорідок.

в) Стилягу № 3412 пересаджено у киплячу смолу з великою концентрацією отруйної сірки.

Вельзевул».

А Олена Михайлівна — нового листа, третього, четвертого...

Але все це у майбутньому, в пеклі, бо нині Олена Михайлівна кипить не в казані 9-біс, а проживає в Києві у двокімнатній квартирі по Хрещатику, 15. І сусіди її не казнокради і не сутяжники. Їх не посадиш у казан з киплячою смолою і не примусиш лизати розжарені сковороди.

Як тут бути? З горя можна посивіти!

Та Олена Михайлівна подолала всі труднощі.

Своїм сусідам вона створила «веселе пекельне життя», не дає їм нудьгувати.

«Метода» у неї проста. Завітають, скажімо, до сусідів знайомі чи товариші по роботі — вона негайно в руки перо й у відповідні інстанції строчить: приперлися підозрілі типи пиячити та морально розкладатися. Помер у сусіда дядько, якому минуло за сімдесят,— новий донос: рішили бідолаху, щоб заволодіти майном небіжчика. Вступає сусідська дочка до університету — тут уже й сумнівів нема: по блату. А принесе сусіда додому зарплату — заробив на темних махінаціях. І собаку сусіди тримають, щоб гавкав під дверима, бо мисливської рушниці не мають і на полювання не ходять. (А жаль, що рушниці нема! Можна було б написати: «купив двостволку, щоб усіх нас перестріляти!»).

І про все це, висмоктане з пальця, Олена Михайлівна пише! Про все це Олена Михайлівна «сигналізує»!

Крім писанини, вона ще займається й усною творчістю — на кухні. Але весь той бруд, що виливається з її уст, передати на папері ми не можемо, бо журнал наш не порнографічний.

Отак проходить Олена Михайлівна на цьому світі свою пекельну практику. А сусід змушений бігати по інстанціях, з документами, завіреними у нотаріуса, щоб довести, що дядько помер від хвороби, що дочка його не дармоїд і що заробітки він має чесні. І від того багаторічного марафону білий світ йому вже не милий. А листоноші несуть нові «сигнали» до нових інстанцій:

— Звання доктора медичних наук він заробив нечесно!

— У науково-дослідний інститут він вимостив собі дорогу пляшками коньяку!..

І ось я розмовляю з цією жінкою, яка відкрила на Хрещатику, 15, кв. 102, філіал пекла. Очі її полохливо бігають, коли вона відповідає на мої запитання.

— Навіщо ви все оце вигадуєте?

— Я не вигадую, — уточнює вона, — я сигналізую.

— Але ж у вас немає ніяких підстав, ніяких доказів.

— От і треба перевірити, щоб вони були! Кожна людина має право сигналізувати...

— А ви знаєте, що коли оця «сигналізація» не відповідає дійсності, то її можна кваліфікувати як наклеп і притягти вас до судової відповідальності?

Але Олена Михайлівна, видно, думала над цією проблемою. Вона негайно ставить її з ніг на голову:

— Якби ж то був наклеп! Це ж пильність! А якщо нічого не підтвердиться, я вибачуся і все.

Ні, громадяночко, пізно вже вибачатися! Теперішній сусід ваш К. — не перша жертва вашої «пильності». Жив колись поряд з вами старий полковник у відставці П. і ви йому теж дихати не давали вашою «пильністю». А коли ви покалічили його сибірського кота — П. зібрав речі і втік з квартири світ за очі. Мешкав в одному коридорі з вами і музикознавець Г. І його ваша «пильність» мало не звела з світу. Він теж змушений був до втечі.

Ще в 1959 році вашій «пильності» було дано офіційну оцінку. Будинкове управління № 110 письмово попередило вас, що коли ви і надалі будете так «пильнувати» своїх сусідів, то воно, будинкове управління, поставить питання про виселення вас з квартири.

А що ж Олена Михайлівна? А Олена Михайлівна своє робить. Плює на чесних людей, оббріхує їх, влаштовує їм пекельне життя. І ніхто не може приборкати зухвалу наклепницю. Бо нема такого закону, щоб за моральні тортури карали, як за фізичні. От якби вона потруїла сусідів! Або провалила комусь голову! Тоді — інша річ.

Але коли нема такого закону, то хіба не можна приборкати наклепницю силами громадськості?

Треба ж щось з такими робити.

Ю. ЯЧЕЙКІН.

ПЕРШЕ ЗНАЙОМСТВО

Знайомтесь, товариші читачі! Це малюнки молодого карикатуриста, випускника Київського художньо-промислового технікуму Валерія Горбачова. Подаємо серію його карикатур: «ПРИБОРКУВАЧІ ПЕГАСА». Побажаємо молодому художникові творчих успіхів.

Поет-початківець.

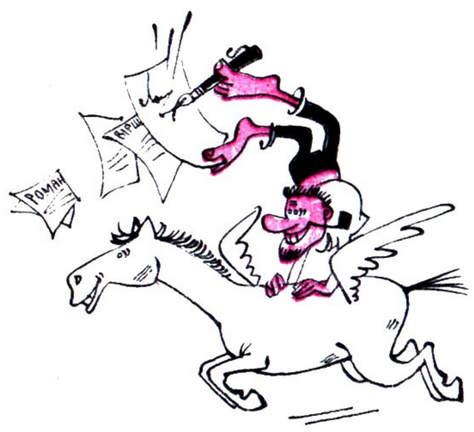

«Новатор».

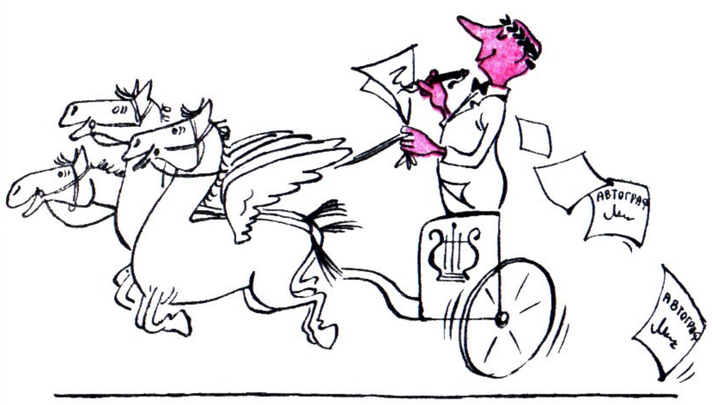

Маститий.

Невдаха.

Нотатки про їхні поради

ТРЕМТІТЬ, ЗЛОЧИНЦІ!

Нью-йоркська поліція капітулювала. Вона викинула гасло:
«Рятуйтеся самі, хто може! Поліція вже нічого не може!»
Не може поліція щось зарадити проти хвилі різних злочинів. Не допомагають ніякі підкріплення, ніякі заходи. Злочинність усе росте й росте.
Тепер, за доброю порадою милостивої поліції, жителі Нью-Йорка перейшли, так би мовити, на самообслуговування. Кожний сам собі поліцай.
Поліція дає жителям корисні практичні поради. В газетах навіть з'явився перелік деяких зразків саморобної зброї, яка не входить до списку забороненої.
Серед запропонованих зразків особливим успіхом у жінок користуються звичайні шпильки від капелюшків. Носити оту шпильку рекомендують у рукаві. Дуже добрий ефект дає, як запевняє поліція, коли штрикнути такою шпилькою бандита в самісіньке око...
Нью-йоркське жіноцтво вчиться орудувати тією зброєю. Деякі фірми облишили виробництво капелюшків і перейшли виключно на виготовлення шпильок до них. Боротьба зі злочинністю в розпалі! Закон, поліція — безсилі. Тепер надія — на шпильки!

ЗАКОН Є ЗАКОН

Кожен, хто в Сполучених Штатах одержує спадщину, повинен сплатити певний податок: менший для кровних і більший для дальніх родичів та сторонніх осіб.
Недавно суд у Чікаго розглядав справу одного собаки, який одержав від своєї покійної хазяйки спадщину в 550 доларів. Собаку присудили до виплати податку в сумі 35 доларів. Підстава: «спадкоємець не був кровним родичем померлої».

ВЕСЕЛІ ДЕПУТАТИ

У кулуарах французьких національних зборів депутат П'єр Бас, прихильник де Голля, після дуже палких дебатів підійшов ззаду до одного з представників опозиції і затопив йому кулаком по потилиці. «Удар зовсім не мав політичного характеру, — запевняв потім П'єр Бас кореспондентів,— це була лише витівка, звичайна серед політичних друзів».
Не приведи, боже, мати серед друзів таких депутатів парламенту!

БІЗНЕС І ЗДОРОВ'Я

Свята штука бізнес! Найсвятіша у «вільному» світі.
Газети повідомляють, що нью-йоркський міський суд ради цієї штуки навіть сенатській комісії охорони здоров'я свиню підклав.
Сенатська комісія заборонила татуювання, бо воно шкодить здоров'ю.
Авторитетно заборонила.
Авторитетна комісія. Одним словом — сенатська.
А два «майстри» забороненого татуювання подали на комісію в суд.
Так і поскаржилися:
— Рятуйте, наш бізнес знає збитків.
— Бізнес! — сполошився суд. — Бізнес знає збитків!
— Зазнає, — підтвердили «майстри». — Нема на кому русалок виколювати — заборонила сенатська комісія.
— Ах, так! — загримів суд. — Якась там сенатська комісія по охороні якогось там здоров'я посміла зазіхнути на бізнес! На святий бізнес!!.
І суд скасував рішення комісії.
Авторитетне рішення. Авторитетної комісії. Одним словом — сенатської.
Бо що там якась комісія, що там якесь здоров'я, коли бізнес [святий бізнес!] терпить збитки!

ЩЕ Є

У штаті Техас проводиться гучна кампанія за заборону трьох нових підручників біології для шкіл другого ступеня, бо в них згадується про Дарвінову теорію еволюції.

Хто не вірить Дарвіну в наш час,
Хай скоріше їде у Техас —
В цьому штаті і до наших днів
Дожила ще купка дикунів.

Ю. КРУГЛЯК.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

МАСОВЕ ОТРУЄННЯ ГАЛАСОМ виявлене в м. Заліщиках, Тернопільської області. Детальне обслідування жертв показало, що винуватцем їхньої біди є гучномовець, установлений над будинком Заліщицької міськради, який сам ніколи не знає спокою і не дає спокійно дихнути мешканцям райцентру.

У МІСЯЦІ ЮЛІ ВИПАЛА ПОРОША в Червоній Мотовилівці, Фастівського району, Київської області. Метеорологи, які примчали на це дивне явище в природі, виявили, що земля раптом серед літа побіліла не од снігу, а від білих бланків з штампом і печаткою Червономотовилівської восьмирічної школи, посіяних якоюсь шкільною гавою.

ОДРУЖЕННЯ ФІЛУМЕНИ МАРТУРАНО

Це сталося в Стрию на Львівщині.

Тут, на місцевій сцені, виступав колектив Ленінградського театру драми і комедії. Він показав виставу «Женщина, у которой свои законы».

Героїня п'єси — Філумена Мартурано.

Автор п'єси — відомий італійський драматург Едуардо де Філіппо.

А після вистави стрийська газета «Будівник комунізму» писала:

«Філумена любить своїх синів, і заради їх щастя, вдається до страшної гри: прикинувшись смертельно хворою, вона просить свого розпусного коханого Едуардо де Філіппо одружитися з нею... У Філумени тепер є чоловік, батько своїх та її дітей.»

Добре, що дружина Едуардо де Філіппо не читає стрийської газети. А то довелося б відомому італійському драматургові після такого «одруження» стати героєм комедії «Розлучення по-італійському».

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЯК СОНЦЕ

Зустрілись дві жінки, розговорились.

— Ну, як твій чоловік, — запитала одна.

— Як сонце, — відповіла друга.

— О, так це добре!

— Що й казати... Як увечері зайде, то лише вранці приходить.

ПОМСТА

Один знайомий побачив, що його друг їсть м'ясне блюдо:

— Що я бачу? Ви такий завзятий вегетаріанець, а їсте зайчатину!..

— Це я з помсти — зайці нищать капусту!

ВАГОМИЙ АРГУМЕНТ

На суді питають у підсудного:

— Ну, так ви визнаєте, що били пана деревом?

— Айно, прошу їх, визнаю.

— І що можете запропонувати на пом'якшення кари?

— А те, що я м'яким деревом його бив!

НЕ З ТОГО БОКУ

Іван до Петра, що насилу відбивається від пса:

— Та не бійтесь, Петре, пес не такий злий, як вам здається. Бачите, як до вас хвостом вертить.

— Ну, то з того боку, від хвоста, я його не боюсь!

НЕПРИЧЕСАНИЙ

Учитель питається в учня:

— Чому ти, Іванку, приходиш до школи непричесаний?

— Бо не маю гребінця.

— А не можеш причесатися батьковим?

— Ні.

— Чому?

— Бо тато лисі!

Повідомив Ю. С. ЧОРІ з м. Ужгорода.

В ЕЛЕКТРИЧЦІ

— Громадянко, це ваш кошик на лавці стоїть?

— Ні, не мій!..

— Тоді я покладу його на верхню полицю.

— Ой ні, не чіпайте, там пляшки поперекидаються...

Повідомив М. М. ВИШНЕВСЬКИЙ з м. Ірпеня, Київської області.

ПОДАРУНОК

— Мамо, — каже хлопчик, — я купив тобі подарунок.

— А звідки ж у тебе гроші?

— У кишені твого жакета знайшов.

Повідомив І. КОЛОДРІВСЬКИЙ з с. Ржавинці, Кіцманського району, Чернівецької області.

ХВОРИЙ БУДИНОК

Мала Олеся, йдучи з мамою вулицею, побачила на одному з будинків термометр і запитала:

— Мамо, а що це таке?

— Термометр, — відповіла мати.

— Виходить, будинок теж хворіє?

ДИВЛЯЧИСЬ КОЛИ

— Марійко, твій тато лисий?

— Як у капелюсі, то не лисий.

Повідомив О. БУНЕЛИК з м. Львова.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ За наказом керуючого Сокальським райоб'єднанням «Сільгосптехніки» т. М'яла І. К. йому для роз'їздів зібрали нову легкову автомашину із запчастин, призначених навколишнім колгоспам та радгоспам. Про це в № 8 журналу було надруковано листа працівників райоб'єднання.

Заступник голови Львівської «Облсільгосптехніки» т. Мусієнко повідомив редакцію, що факт, наведений у листі, відповідає дійсності. Керуючому райоб'єднанням т. М'ялу оголошено за це сувору догану, а головному бухгалтерові за недбале ставлення до своїх обов'язків — догану.

★ Краснодонська автотранспортна контора встановила високу плату за проїзд в автобусі від Краснодона до шахти Суходольська. Про це йшлося у листі, надрукованому в № 8 журналу.

Як повідомив заступник керуючого Луганським облавтотрестом т. Головченко, факт завищення цін за проїзд підтвердився. Тепер плату за проїзд встановлено правильну. Винних у встановленні високої плати притягнуто до адміністративної відповідальності.

★ У тому ж номері, у листі мешканців селища Клавдієве писалося про те, що для забезпечення місцевої пекарні водою доводиться тримати спеціального їздового, який у бочках привозив воду, зливав її в 2 мілководні колодязі, а звідти вже помпою воду перекачували до пекарні. Таке «водопостачання» обходилося дуже дорого.

Після виступу Перця при хлібопекарні збудовано артезіанський колодязь, який повністю забезпечує пекарню водою.

★ «Тільки зуби заговорюють» — у маленькому фейлетоні під такою назвою (№ 9 журналу) розповідалося про те, що у с. Андрієво-Іванівка (Березівський район, Одеської області) є зубний кабінет, а немає зубного лікаря. А в колгоспі «Більшовик України» (Кременчуцький район на Полтавщині) не лише немає зубного лікаря, а й взагалі медпункт не працює.

На цей виступ Перця заступник міністра охорони здоров'я УРСР т. Коваленко повідомила, що нині медпункт колгоспу «Більшовик України» повністю укомплектовано лікарями, а до с. Андрієво-Іванівки направлено лікаря-стоматолога.

Запрошуємо тебе в гості до директора Христинівського автопарку Олекси Сидоровича Гегельського. Посадить Гегельський тебе, чарку налле і почне частувати дивовижними розповідями, та все на пригодницьку тематику.

— Як живемо, питаєте? Життя йде, колеса крутяться. І неймовірні, знаєте, пригоди трапляються. Оце недавно дав дочці службову машину на тиждень чоловіка провідати. І шофера дав. А дорога далека — аж до Новгорода через Ленінград. Повернулися вони, глянув я на спідометр, й аж волосся догори полізло: замість 2700 лише сто двадцять кілометрів набило! «Що це за історія з географією?» — питаю шофера Божука. А той тільки зуби скалить. Мовляв, у мене спідометр ручний — показує те, що я хочу.

Одне слово, розповість тобі Олекса Сидорович за чаркою і про «ліві» рейси, і про те, як «розукомплектовують» нові машини, а їхні номери ставлять на списані колимаги, і про своїх дружків з обласного автотресту розповість, які на його діла крізь пальці дивляться.

Так що, Перче, приїзди до Гегельського в гості — знайдеться там і мітлі твоїй і перу робота.

Д. ТРАЧУК,
державний автоінспектор, ст. лейтенант міліції.
м. Христинівка, Черкаської області.

Чи не міг би ти поставити в куток дядів Токарева і Мельникова, начальника та головного інженера БУ-6 тресту «Донецькжитлобуд» № 1, які будували наш дитячий садок?

Коли ми не слухаємось, нас ставлять у куток, а дяді здали наш дитсадок з великими недоробками і навіть слухати не хочуть, коли тьоті вихователькі їм про це нагадують.

Але, перш ніж поставити дядів Токарева і Мельникова в куток, примусь їх, дядю Перче, стіни пошткатурити і підлогу відремонтувати, бо їм буде дуже не затишно в тих кутках.

ВИХОВАНЦІ ДИТСАДКА № 217.
м. Донецьк.

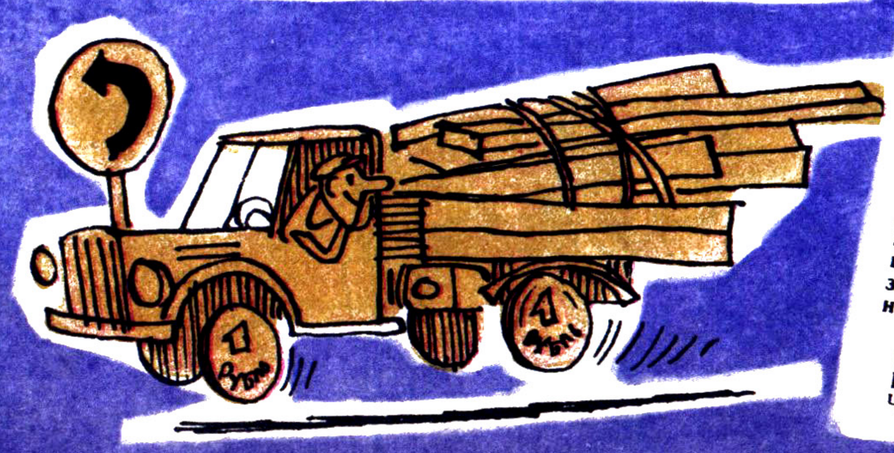

Не думали ми тобі писати і телефонними дзвінками тебе турбувати не збиралися. Та й тепер, як бачиш, не дзвонимо. Але пишемо все-таки. Пишемо, бо по телефону поговорити не можемо. Ні з тобою, ні з районом, ні з Чернігівською обласною конторою зв'язку, яка в нашому радгоспі автоматичну телефонну станцію обладнала. А нам дуже кортить пару теплих слів тим зв'язківцям сказати. Раніш, коли був у нас звичайний комутаторний телефон, ми могли це легко зробити, а тепер, коли нас автоматизували, — чорта лисого! Телефон, щоправда, не мовчить — знай, гуде собі та й гуде. Слухаємо ті безкінечні гудки і думаємо, що отак, видно, загули і близько 14 тисяч карбованців, які взяли з радгоспу за обладнання тієї німої АТС. Тому-то, любий Перче, й пишемо тобі. Може, твій голос дійде до чернігівських зв'язківців. Розтлумач їм, що брати такі гроші тільки за телефонні гудки — то ціна зависока.

Я. МАРТИНЕНКО.
Радгосп «Кіровський». Бобровицького району, Чернігівської області.

Потурбуйся, будь ласка, про те, щоб нашу вулицю Добрий шлях перейменували на вулицю «Ні проїхать, ні пройти». Вже три роки минуло, як ДБУ-4 тресту «Міськгідрошляхміст» перекопало вулицю, повивертало усі її надра та так до путтяй не довело.

Кінця краю не видно тій роботі, хоч щасливий кінець упорядкування вулиці обіцяли і начальник ДБУ-4 т. Львович, і начальник Київського міського управління шляхового господарства т. Малюта. Навіть строк встановили: четвертий квартал 1963 року. А тут на носі вже IV квартал року 1964-го!

Порадь, Перче, обом: якщо їм бруківки чи асфальту бракує, то хай хоч вимостять вулицю паперами, на яких писали свої обіцянки. За три роки цього матеріалу там набралося доволі!

Ю. БУТКЕВИЧ,
голова домового комітету.
м. Київ.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Запізнюється.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Привет, старики!

Мал. БЕ-ША

Без слів.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Учора отакого черв'яка спіймала!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

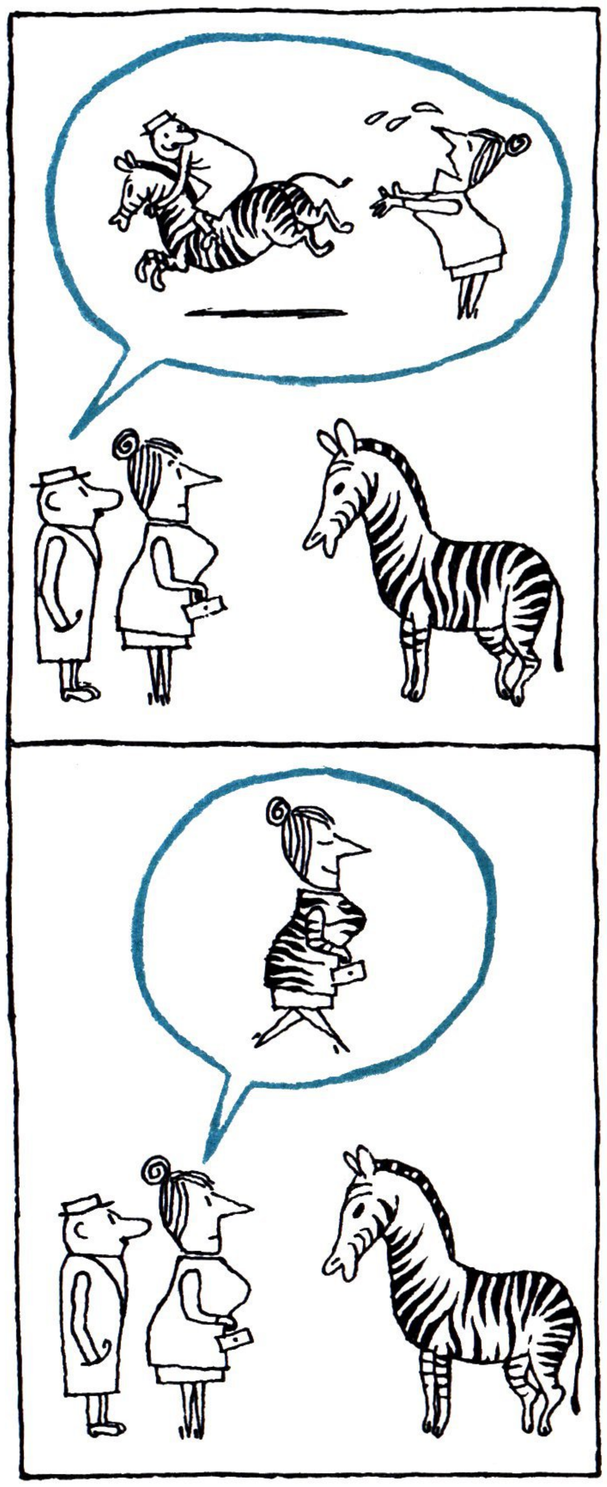

Кому що...

Мал. Л. БОЙКА

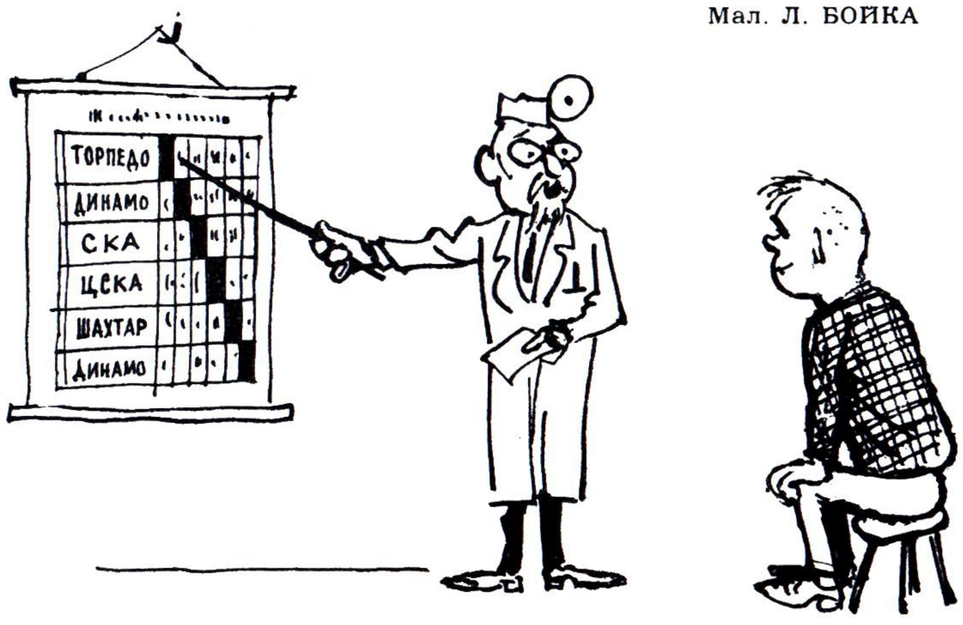

Таблиця для перевірки зору футбольних болільників.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (533) (на украинском языке). Підписано до друку 4. IX. 1964 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 35497. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 04225. Тираж 450.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

PENGUIN2197

perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

U.S.

ВПЕРЕД ПРОТИ ПОВСТАНЦІВ!

АКЦІЇ

АКЦІЇ

ЮНІОН МІНЬЄР

ЧОМБЕ У СВОЇЙ ТАРІЛЦІ